

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

гр. Бургас

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: Десислава Д. Щерева

при участието на секретаря Станка Д. Чавдарова
като разгледа докладваното от Десислава Д. Щерева Търговско дело №
20222100900194 по описа за 2022 година

На 25.02.2025 год. синдикът на "Спорте пропърти мениджмънт Поморие" АД в н. е обявил в ТРРЮЛНЦ списък №3 на допълнително приетите вземания на кредиторите на дружеството, както и списък №2 на допълнително неприетите вземания по чл.688 ал.3 от ТЗ, предявени от кредитор на дружеството.

В срока по чл.690 ал.1 от ТЗ е постъпило възражение от кредитора Огнян Ралев единствено против списък №2 на допълнително неприетите вземания, в който е включена сумата от 38 413,91 лв., дължима по договор за управление и контрол от 18.02.2013 год. и вземане за законна лихва от 03.12.2024 год.

След дадени указания от съда възразилият кредитор е конкретизирал, че вземането му представлява обезщетение за неползван годишен отпуск по договора за управление, дължимо поради прекратяване на договора. Уточнил е, че вземането е формирано като сбор от обезщетенията за всяка година от действието на договора, върху размера на определеното с договора възнаграждение, което му се дължи от дружеството, или за 352 дни.

Синдикът изразява становище за неоснователност на възражението. Поддържа, че в договора за управление не са уредени условията за ползване на отпуска и за изплащане а обезщетение за неизползването му. Счита, че разпоредбите на трудовото законодателство не намират приложение. Заявява че се предявяват вземания, възникнали преди откриване на производството по несъстоятелност, които са погасени по давност.

Особеният представител на несъстоятелния длъжник изразява становище за частична основателност на възражението. Поддържа, че на кредитора се дължи обезщетение за неползвания, непогасен по давност по КТ отпуск, а при определяне размера на обезщетението по аналогия следва да се

приложи чл.177 от КТ, в какъвто смисъл е съдебната практика.

Бургаският окръжен съд, като съобрази доводите на страните и доказателствата, приложени към предявяването на вземанията, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Възражението против списък №2 на допълнително неприетите вземания е подадено от легитимирано лице – кредиторът, чиито вземания не са приети от синдика и са включени в списъка.

Против списък №3 на допълнителни приетите вземания, който е бил обявен в ТРРЮЛНЦ едновременно с процесния, възражения не са постъпили.

Възражението против списък №2 на допълнително неприетите вземания е подадено в срока по чл.690 от ТЗ.

По същество възражението е основателно.

Кредиторът Огнян Ралев е сключил на 18.02.2013 год. със "Спорте пропърти мениджмънт Поморие" АД, представлявано от председателя на СД, договор за управление, по който е поел задължение да изпълнява функциите на изпълнителен член на СД срещу възнаграждение. Страните са постигнали съгласие дружеството да изплаща месечно възнаграждение в размер на 2 510 лв. Според чл.10 от договора довереникът има право на платен годишен отпуск в размер на 30 работни дни, а при прекратяване на договора има право на обезщетение за заплащане неизползваната част от отпуска пропорционално на времето, през което е изпълнявал задълженията си по договора.

От съдебно-икономическата експертиза се установява, че по представени от кредитора 122 бр. фишове дружеството е начислявало възнаграждение по договора за управление за целия период на действие на договора. В същите няма начислен платен отпуск, с изключение на последния – за м.ноември 2024 год., в който са начислени 352 раб.дни неплатен годишен отпуск.

По въпроса относно правния характер на договора за управление е налице безпротиворечива практика на ВКС, формирана с решение № 88 от 22.06.2010г. по т. д. №911/2009г. на ВКС, ТК, I т. о., решение № 306 от 25.06.2012г. по гр. д. № 1387/2011 г. на ВКС, ГК, IV г. о., решение №159/09.12.2010 год. по т.д.№1127/2009 год. на I т.о. на ВКС, решение № 204 от 28.07.2014г. по гр. д. № 983/2014 г. на ВКС, ГК, IV г. о., решение №150 от 29.05.2015г. по гр. д. №5272/2014г. на ВКС, ГК, IV г.о., решение №222/03.05.2016 год. по т.№3471/2014 год. I т.о. ВКС и др., с които се приема, че правоотношението, което възниква по договор за управление на търговско дружество не е трудово, а има мандатен характер и се регламентира от нормите на гражданското и търговското право. Отношенията между управителя, съответно членовете на съвета на директорите и на управителния

съвет, от една страна и дружеството, от друга, се уреждат с договор за възлагане на управлението, който следва да е писмен. Този договор е мандатен - договор за поръчка и съществена негова характеристика е равнопоставеността на страните по него, поради което лицето, на което е възложено управлението няма качеството на работник или служител на дружеството по смисъла на КТ. Възнаграждението, дължимо от дружеството, е възнаграждение по граждански договор, а не е трудово възнаграждение, като също е без значение как то е наименовано и как е оформено счетоводно и какви отчисления и удръжки са правени по него.

Няма пречка с договора за управление да бъдат уредени детайлно отношенията между страните, не само относно основния предмет на договора по чл.244 ал.4 от ТЗ, но и други въпроси, като например възможността на довереника да ползва платени неприсъствени дни, които в процесния случай са наречени платен годишен отпуск. Автономията на стопанските субекти позволява също така да постигнат съгласие и за последиците при прекратяване на договора за управление и дължимите обезщетения, вкл. за неползвани неприсъствени дни.

В контретния случай страните са договорили, че при прекратяване на договора доверителят дължи обезщетение за неползвания отпуск. В помощта на съдебно-икономическата експертиза е установено, че неприсъствените дни не са били ползвани за целия срок на договора, което прави възражението основателно. Следва да се акцентира на факта, че мандатното правоотношение се е прекратило по право с постановяване на решение №284/12.11.2024 год. по т.д.н.№194/22 год. по описа на БОС, с което е обявена несъстоятелността на длъжника и са прекратени правомощията на неговите органи – чл.711 от ТЗ. Това решение има незабавно действие – чл.714 от ТЗ, като последвалото обжалване, обезсилване и постановяване на ново решение по чл.711 от ТЗ – решение №181/04.06.2025 год., са ирелевантни за прекратената договорна връзка от мандат. С прекратяването на договора за управление е възникнало правото на довереника за получи обезщетение по чл.10 ал.2 от договора, това вземане е нововъзникнало по см.на чл.688 ал.3 от ТЗ и за него не се прилагат разпоредбите на чл.685 ал.1, чл.688 ал.1 и 739 ал.1 от ТЗ.

Съдебната практика застъпва становището, че когато страните не са уговорили метод за изчисление на обезщетението за неползвани неприсъствени дни, при определяне размера на обезщетението следва да намери приложение нормата на чл.177 от КТ – обезщетението следва да бъде съобразено с размера на възнаграждението в месеца, предхождащ прекратяването на договора. В случая размерът на възнаграждението е останал непроменен за целия срок и въз основа на него в.л.Карчева е изчислила, че обезщетението възлиза на 38 413,76 лв.

Неоснователни са доводите на особения представител и синдика, че вземането е погасено по давност.

С решение №159/09.12.2010 год. по т.д.№1127/2009 год. на I т.о. на ВКС се приема, че доколкото се касае за вземания, възникнали от договор за възлагане на управление, съдържащ характеристиките на договор за поръчка, по отношение сроковете за погасителната давност следва да бъде прилаган ЗЗД, съгласно препращането на чл.288 пр.първо от ТЗ, а не КТ. По същите съображения, както и при съобразяване на чл.46 от ЗНА съдът приема, че в случая не намират приложение специалните разпоредби на КТ относно погасяване самото право на ползване на платен отпуск по чл.176а от КТ. Дори и страните да са наименовали платените неприсъствени дни „платен отпуск“ и счетоводно да са отразявали вземанията по договора за управление като по трудов договор с фишове, това не променя правната му природа и не го прави трудов договор, съотв. не могат по аналогия да бъдат приложени всички текстове на КТ. Правото на ползване на неприсъствените дни не е погасено на осн.чл.176 а от КТ, нито от момента на възникване на вземането по чл.10 ал.2 от договора за управление е изтекла погасителната давност по чл.111 б.„в“ от ЗЗД, поради което вземането се дължи в пълен размер - 38 413,91 лв.

Кредиторът е поискал присъждане на обезщетение за забава от 03.12.2024 год. – датата на депозиране на молбата за вземането му. Такова според съда се дължи поради забавата на дружеството.

В обобщение съдът намира, че списък №3 на допълнително приетите вземания на кредиторите на дружеството следва да се одобри и да се коригира, като от списък №2 на допълнително неприетите вземания се изключи вземане на кредитора Огнян Ралев в размер на 38 413,91 лв., ведно със законната лихва от 03.12.24 год. и същото се включи в списък №3 на допълнително приетите вземания.

Водим от горното, на основание чл.692 ал.4 от ТЗ, Бургаският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОДОБРЯВА списък №3 на допълнително приетите предявени вземания на кредиторите на длъжника "Спортс пропърти мениджмънт Поморие" АД в н., обявен в ТРРЮЛНЦ с вписване № 20250225145251 със следните промени:

ИЗКЛЮЧВА от списък №2 на допълнително неприетите вземания и **ВКЛЮЧВА** в списък №3 на допълнително приетите вземания на кредиторите на длъжника "Спортс пропърти мениджмънт Поморие" АД в н. вземания на кредитора Огнян Ралев, както следва: сумата от 38 413,91 лв.,

дължима като обезщетение по чл.10 ал.2 от договор за управление и контрол от 18.02.2013 год. за неползван годишен отпуск при прекратяване на договора и вземане за законна лихва от 03.12.2024 год. до окончателното изплащане на главницата с поредност по чл.722 ал.1 т.7 от ТЗ.

Определението не подлежи на обжалване.

Настоящото определение да се обяви в търговския регистър по партидата на длъжника "Спортс пропърти мениджмънт Поморие" АД в н.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____